

[Estrup]

vation, hvilket i hvert fald burde kunne betyde en oprustning af arbejdsformidlingen. Så må vi se, om det er tilstrækkeligt.

Også på arbejdsmarkedsuddannelserne er der sat betydelige ekstramidler af, 37 mill. kr., som burde kunne betyde en væsentlig forøgelse også dér i forhold til, hvad der var planlagt ved finanslovsforslaget. De to ting vil jo i fællesskab kunne betyde bl.a. en styrkelse af indsatsen over for de ledige.

Jeg vil godt påpege, at det nok er tiden at kigge på arbejdsmarkedsuddannelsernes funktion. Regeringen og Arbejdsministeriet har jo sat et arbejde i gang på dette område, og vi har netop fået den første delrapport fra AKF vedrørende efteruddannelsen for faglærte. Den er faktisk på nogle punkter foruroligende læsning. Det påpeges i redegørelsen, at der er utilfredshed hos kursisterne, at man ikke afhjælper strukturproblemerne på arbejdsmarkedet, at man ikke tilgodeser de lediges behov, og at det primært er de store virksomheder, som trækker på ordningen.

Jeg håber ikke, dens konklusion kan stå som konklusion for den endelige rapport, for det hedder på s. 215 i rapporten:

»Virksomhederne bruger kurserne som buffere: når der er nedgang i produktionen og produktionen vedvarende forbliver på det lave niveau, afskediges medarbejderne og tvinges ud i ledighed eller i et nyt job. I den udstrækning, der er tale om ureflekteret brug af efteruddannelse uden hensyntagen til det reelle kvalificeringsindhold, kan efteruddannelsen karakteriseres ved at være et passivt system, som tjener andre formål end arbejdsstyrkens kvalificering.«

Det er et ret morderisk citat; og hvis den beskrivelse holder, bruger virksomhederne faktisk efteruddannelse som en slags parkeringsplads – og en parkeringsplads uden serviceydelse for de beskæftigede. Det tror jeg man skal beskæftige sig overordentlig meget med i den kommende tid for at undersøge, om det er rigtigt, for det vil jo i så fald også falde tilbage på de organisationer, som faktisk sidder ganske tungt på arbejdsmarkedsuddannelserne.

I rapporten står der senere på samme side:

»Der synes at være behov for en kortlægning af de faktiske uddannelsesbehov i efteruddannelsens målgruppe.«

Det bringer mig frem til noget af det, jeg indledte med at omtale, nemlig behovet for

at kigge på de langsigtede uddannelsesmålsætninger. Det er ikke tilstrækkeligt blot at se på omstilling, vi må også have fat i det behov, der er for omskoling og opkvalificering. Jeg synes, det er lidt rystende at læse i den tidligere omtalte rapport fra Arbejdsministeriet, at kun 2 pct. af de samlede arbejdstimer bruges til efteruddannelse; det er naturligvis helt utilstrækkeligt.

Arbejdsmarkedsuddannelserne er kortsigtede og tilpasset aktuelle virksomhedsønsker. Vi har behov for et sådant system, men vi har også et behov for et system, der ikke melder pas, når uddannelseskravene strækker sig ud over 26 uger. Vi har behov for at finde et system, som i langt højere grad kombinerer de tilbud, som findes under Udværningsministeriet, med de behov, som ikke mindst Arbejdsministeriet og dets forskellige organer er klar over er til stede.

Det er et gammelt ønske, som jeg tror mange i Folketinget og andre steder har næret i lang tid, at man i langt højere grad kan få de to ministerier, de to systemer, til at arbejde sammen. Jeg ved, der er gjort en del for at sikre en bedre koordinering i de senere år, men jeg tror, der stadig væk mangler ganske meget på dette område; bl.a. ser vi jo nu i et vist omfang overlappende aktiviteter på kursusaktivitetsområdet. Men når det gælder de langsigtede uddannelsesbehov, tror jeg i høj grad, at man må bygge videre på den ændring af forsikringsloven, som vi gennemførte i foråret, hvor vi jo faktisk lagde op til, at man nu kunne gennemføre egentlige langsigtede uddannelsesforløb for ledige; den filosofi burde brede sig langt mere ud i arbejdsmarkedssystemet.

Redegørelsen slutter med nogle ord om indsatsen over for de ledige og de risikogrupper, der findes på arbejdsmarkedet. Jeg er helt enig i, at dette hører med til en offensiv arbejdsmarkedspolitik. Redegørelsen peger særlig på de unge, på kvinderne og på indvandrerne, og i den forbindelse vil jeg gerne minde om de to resultater, vi på det seneste har opnået med hensyn til ungdomsarbejdsløsheden, nemlig dels den øgede afsætning på 35 mill. kr. til lov om beskæftigelsesmuligheder for unge, som er kommet ind i finansloven, dels fortsættelsen af kommunernes pligtafsætning i 1987. Jeg tror, det er vigtigt, at vi ikke på nuværende tidspunkt mindsker indsatsen over for ungdomsarbejdsløshe-